

Вгорі — коза, низ — чоловічий тулуб,
В руці трима обценьки й ніж хвилястий.
Поруч дівча — тригруде сипле листя,
Що вже і так півсвіту розхитало.

Із кришок, які падають зі столу
(Де ще фігляр красуням мертвим лестить,
Які — на крик — й позастрягали в люстрі), —
Рішучим — сад, а мрійникам — пустелю.

Мандрівники, шаленці, непокірні
Ввели кути із гуми в кодекс карний,
І те, що досі — в фіжмах і в поливі,

Босоніж, охляп, з виляском — на левах;
Аби ріку — з нашарувань дзвінких, —
Із дзбана в дзбан — матрона у вінку.